

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1654/2020
21.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана Денић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање Републике Србије – Филијала у Прокупљу, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења о трошковима парничног поступка садржаног у пресуди Вишег суда у Прокупљу Гж 1412/18 од 25.10.2019. године, у седници одржаној 21.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

УКИДАЈУ СЕ решење о трошковима поступка садржано у делу изреке пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1412/18 од 25.10.2019. године и решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Основног суда у Прокупљу П 2484/17 од 04.07.2018. године, и предмет враћа првостепеном суду на поновни поступак у укинutom делу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 2484/17 од 04.07.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да у корист тужиоца изврши уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање и здравствено осигурање надлежном фонду ПИО за период од априла 2014. године до марта 2015. године, по стопи важећој на дан уплате, на месечне износе појединачно наведене у том ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности суда. Трећим ставом изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 1412/18 од 25.10.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе тужене и тужиоца, а пресуда Основног суда у Прокупљу П 2484/17 од 04.07.2018. године је потврђена.

Против решења о трошковима поступка другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и битне

повреде одредаба парничног поступка, са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП, због потребе разматрања правних питања везаних за трошкове поступка, с обзиром на то да постоји неуједначена судска пракса по овом питању. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући побијану одлуку у делу којим је одлучено о трошковима поступка у смислу члана 408. у вези члана 420. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца и обавезао је тужену да у корист тужиоца изврши уплату припадајућих доприноса. Међутим, и поред тога првостепени суд је одлучио да свака странка сноси своје трошкове поступка са образложењем да су доприноси за пензијско и инвалидско, као и здравствено осигурање садржани у новчаној накнади, те да је тужилац исте могао потраживати у поступку за исплату новчане накнаде због незапослености.

Другостепени суд је одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио одлуку о трошковима поступка, прихватајући разлоге првостепеног суда у целини.

Врховни касациони суд сматра да се основано ревизијом указује на погрешан став нижестепених судова у погледу права тужиоца на накнаду трошкова поступка.

Одредбом члана 153. става 1. ЗПП прописано је да је странка која у целини изгуби парницу дужна да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. ставом 1. истог закона да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци, узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. Према члану 156. ЗПП тужилац ће накнадити туженом парничне трошкове ако тужени није дао повод за тужбу и ако је признао тужбени захтев у одговору на тужбу, односно на припремном рочишту, а ако се оно не одржава онда на главној расправи пре него што се упустио у расправљање о главној ствари.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као и исход ове парнице, нижестепени судови су погрешно поступили када су одлучили да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка. Приликом одлучивања о трошковима поступка, основни критеријум којим се судови морају руководити јесте успех парничних странака у спору. Изузетак су породични спорови код којих се суд води и критеријумом правичности. У овом конкретном случају, тужена приликом исплате новчане накнаде није извршила исплату припадајућих доприноса, због чега тужила има право да тужбом потражује њихову исплату. Осим тога, тужена је оспорила тужбени захтев тужиоцу током поступка, у ком смислу тужиоцу, који је успео у спору, припада право на накнаду свих трошкова који су били потребни за вођење парнице.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 416. става 2. у вези члана 420. ЗПП, укинуо одлуку о трошковима поступка и предмет у укинутом делу вратио првостепеном суду на поновно одлучивање.

**Председник већа – судија
Слађана Накић – Момировић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић